

VERTIGO

A full-page photograph of Margot Robbie in a white and gold figure skating costume, posing against a light-colored brick wall. She is holding a pair of white figure skates in her left hand. The costume features a high collar, gold fringe on the sleeves, and a pattern of gold sequins on the bodice. The skirt is white with a gold belt and a fringe hem.

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

I, Tonya

Scheef schaatsen met Margot Robbie

DE OSCARS

PHANTOM THREAD

ANDY SERKIS

BLACK PANTHER

CALL ME BY YOUR NAME

#39
februari 2018

BRENG NU JE STEM UIT VOOR **DE VERTIGO AWARDS**

En maak kans op een duoticket voor de awardsshow,
gevolgd door een avant-première van Lady Bird.

ALLE INFO OP [VERTIGOWEB.BE](https://www.vertigoweb.be)

Goud waard

Zelfs de meest cynische cinefiel – ik ontken alles – kan er niet omheen: van het Oscarcircus gaat een hypnotiserende kracht uit. Het is telkens weer fascinerend om te zien hoe supersterren plots opduiken in doorwrochte drama's en anders o zo serieuze acteurs als bij toverslag veranderen in aanstellerige aandachtshoeren.

Vorig jaar werd het dieptepunt bereikt toen Hollywoodlegendes Faye Dunaway en Warren Beatty tijdens de ceremonie de verkeerde enveloppe kregen en nietsvermoedend *La La Land* uitriepen tot beste film. Dat *Moonlight* het beeldje won en de #OscarsSoWhite-kritiek dus eindelijk weerklank vond, werd door dat voorval tot een voetnoot gereduceerd.

Wat die jaarlijkse poespas toch de moeite maakt, is dat kleinschalige arthouseproducties enkele weken in de spotlights komen. Films als *I*, *Tonya*, *Phantom Thread* en *Call Me by Your Name* krijgen in de aanloop naar dé awardsshow van het jaar de aandacht die normaliter enkel blockbusters genieten.

Dat is goud waard, zeker nu uitdagender films alsmaar meer in de verdrukking komen omdat popcornvertier de alleenheerschappij opeist.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaanzenema

ZIN IN EEN WARMTE WINTER?

LOVELESS

“Een dreun van een suspendedrama dat nog lang na het rollen van de credits nazindert. Nazdrovje!”

Dave Mestdach

Vanaf 7/2
op DVD

PRIX DU JURY
FESTIVAL DE CANNES

THE SQUARE

“Een intelligente satire vol spectaculaire scènes en hilarische situaties.”

Lieven Trio

Vanaf 28/2
op DVD en Blu-ray

PALME D'OR
FESTIVAL DE CANNES

THE BRIDGE 4

Every Saga ends...
Het allerlaatste seizoen van dé meest iconische Nordic Noir ooit.

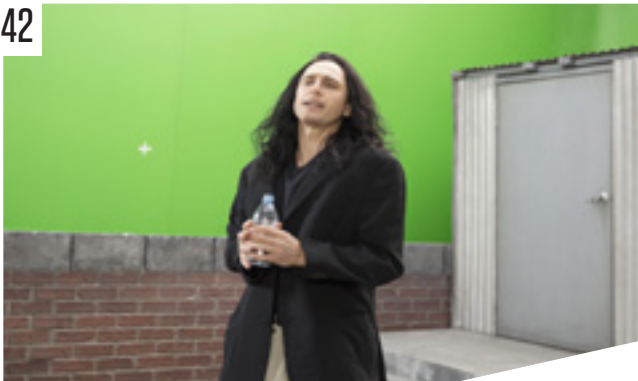
Nu al beschikbaar op
lumiereseries.com,
vanaf 27/2 op
DVD en Blu-ray

STELLA BLÓMKVIST

“Dé IJslandse femme fatale!”

Vanaf 27/2 op
lumiereseries.com
en DVD

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN	Cleo	8
FILMFAN	Angeline Flor Pua	10

CLOSE-UP

I, TONYA	12
BLACK PANTHER	16
PHANTOM THREAD	18
CHARLIE EN HANNAH GAAN UIT	22
CALL ME BY YOUR NAME	24
RADIANCE	28
BREATHE	30
SPECTRUM <i>Visite Film Festival</i>	34
DE OSCARS	36

POINT OF VIEW

RECENSIES	42
BESTE.FILM.OOIT. <i>To Die For</i>	46

VERTIGO
Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Anke Wauters, Christophe Verbiest, Dalilla Hermans

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Maxim Gerin

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAYOUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van der Brempt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

“Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

07 / 03 > 25 / 03 2018
WWW.OFFSCREEN.BE

OFF SCREEN

FILM FESTIVAL | BRUSSELS | 11TH EDITION
CINEMA NOVA | CINEMATEK | BOZAR | CINEMA RITCS

VAF FILM Vlaanderen verbeelding werkt

brussel

be.be.brussels

BXL LA VILLE DE BRUXELLES

francophonie

pure

BRUZZ

VERTIGO

FORUM

ACHTER DE SCHERMEN

Cleo

Location manager Tijs Delannoy
kent zijn plekjes.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wie haar broeierige kortfilms *De puta madre* of *El camino del deseo* heeft gezien, weet hoeveel belang cineaste Eva Cools hecht aan locaties. In haar langspeeldebuut *Cleo* doet Brussel dienst als decor: 'Geen evidente stad om in te filmen', weet *location manager* Tijs Delannoy. 'Ik kan wel borden met een parkeerverbod laten plaatsen, dat betekent nog niet dat de bewoners zich daar iets van aantrekken.' (lacht)

Voor hij aan de slag ging in de filmsector, studeerde Delannoy sociaal werk, wat hem nog steeds goed van pas komt: 'Als *location manager* vorm je de belangrijkste schakel tussen de filmploeg en de buitenwereld. Een beetje sociale vaardigheid is dus een must. Eigenlijk ben ik voortdurend bezig met alle partijen tevreden te houden.'

Tijs stond al op de sets van grote namen als Erik Van Looy (*De premier*), Jan Verheyen (*Het tweede gelaat*) en Stijn Coninckx (*Niet schieten*). Hoe verhoudt een debutante als Cools zich daartegenover? 'Eva weet wat ze wil. Zo was mijn team nog tot een week voor de shoot op zoek naar een restaurant met een bepaalde look – niet vanzelfsprekend, met ons beperkte budget. Het gaat er dus allemaal wat meer rock-'n-roll aan toe, maar daar hou ik wel van.' ▣

VOORJAAR 2019 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Angeline Flor Pua

Consternatie alom: Angeline Flor Pua, de nieuwe Miss België, is geen bleek, blond poppetje, maar een piloot in opleiding met Filipijnse roots en een voorliefde voor actiefilms uit de jaren 80. 'Misskandidaten zijn niet zo dom als in *Miss Congeniality*.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is de beste film ooit?

ANGELINE FLOR PUA: 'Misschien raar om dit van een meisje te horen, maar: *Top Gun*. Da's toch de stoerste film ooit gemaakt? *Top Gun* inspireerde me om voor piloot te studeren. De vliegstunts in die film: pure kunst. Ook het idee om te gaan vechten voor je land heeft voor mij iets romantisch. *Pearl Harbor* en *Sully* vond ik trouwens ook geweldig.'

Wat is je eerste filmherinnering?

'Dat moet een Disneyfilm geweest zijn. Ik had vroeger een hele collectie op VHS. Hoe heet dat olifantje dat kan opstijgen door met zijn oren te fladderen? *Dumbo*! (lacht) Je ziet, vliegen is een terugkerend thema bij mij.'

Wat is de laatste Belgische film die je hebt gezien?

'F.C. De Kampioenen 3: Forever. Ik was uitgenodigd op de première in Kinepolis, samen met de andere Antwerpse finalisten van Miss België. Wel bijzonder, om al die acteurs eens van dichtbij te zien. Maar de film

"JAN VERHEYEN MAG ME ALTIJD BELLEN OM EEN FLIK TE SPELEN."

zelf is niet mijn genre, laat ik het zo stellen.'

Heb je zelf acteerambities?

'Als hij nog eens een thriller als *Het tweede gelaat* maakt, mag Jan Verheyen me altijd bellen om een flik te spelen. Ik heb trouwens gehoord dat er een remake van *Top Gun* op komst is. Misschien dit keer met een vrouw in de hoofdrol? Hint, hint!' (lacht)

Welke film geeft jouw leefwereld goed weer?

'Oei, zijn er al films over missverkiezingen gemaakt? Ja, *Miss Congeniality* misschien, maar dat kun je bezwaarlijk een realistisch portret noemen. Ik ben fan van Sandra Bullock, maar de

manier waarop de misskandidaten in die film werden afgeschilderd, vond ik te gemakkelijk: zo dom zijn wij niet.'

Heb je je ooit vereenzelvigd met een filmpersonage?

'Met Maverick natuurlijk, het personage van Tom Cruise in *Top Gun*. Als kind droomde ik ervan om in zo'n strak pilotenpakje rond te lopen, met een Ray-Ban op mijn neus. Begrijp je ondertussen waarom ze mij een "atypische miss" noemen?' (lacht)

Wat zijn jouw guilty-pleasurefilms?

'In het vorige decennium was ik, net als zowat alle meisjes van mijn leeftijd, zware fan van de *Twilight*-saga.

Al keek ik dan niet voor de romantiek, maar voor de actie- en de fantasy-elementen.'

Welk filmgenre ligt jou absoluut niet?

'Horror. Ik moet maar een titel horen en ik krijg al kippenvel: *Annabelle*, *The Ring*, *The Exorcism of Emily Rose*... Brrr. Ik vrees dat ik mijn eerste griezelfilm veel te vroeg heb gezien. Hoe heet die waarin iemand op een heel enge manier de trap komt afgedaald? *The Grudge*, juist! Sindsdien pas ik voor het genre.'

Welk soundtracknummer is altijd blijven hangen?

'Een beetje van voor mijn tijd: *I Don't Want to Miss a Thing* van Aerosmith, uit *Armageddon*. Zo mooi! En astronauten zijn natuurlijk ook een soort piloten, hè.' (lacht) ☺

@Jonas_Govaerts

www.missbelgium.be

I, TONYA

OP GLAD IJS

Met *I, Tonya*, een scherpe dramady over de van geweldpleging beschuldigde kunstschaatster Tonya Harding, zette **Margot Robbie** niet alleen haar eerste stapjes als producente, ze scoorde ook haar eerste Oscarnominatie in de categorie beste vrouwelijke hoofdrol. 'Dacht Hollywood echt dat ik alleen maar *The Wolf of Wall Street*-achtige bimbo's ging spelen?'

tekst **STEVEN TUFFIN**

Elke rechtgeaarde film liefhebber herinnert zich dat éne moment in *The Wolf of Wall Street*. Martin Scorsese registreerde het verhaal van Jordan Belfort met zijn typische visuele zwier en Leonardo DiCaprio speelde de pannen van het dak als de corrupte effectenmakelaar. Maar wanneer Margot Robbie haar entree maakte als Belforts verrukkelijke vrouw in spe, gebeurde er iets wat je maar zelden zo bewust meemaakt: *a star was born*.

Hoewel de in 1990 in Australië geboren actrice al flink wat ervaring had opgedaan in onder meer de legendarische soap *Neighbours*, was dit het moment waarop bioscoopgangers over de hele wereld beseften dat de jongedame potten ging breken. Dat was ook Robbies plan, alleen zou ze dat op haar manier doen. 'De meeste rollen die ik aangeboden kreeg, waren varianten op mijn personage uit *The Wolf of Wall Street*. Al snel had ik door dat Hollywood me wilde typecasten als blonde bimbo.'

Gedurende enkele jaren speelde Robbie het spelletje mee: in de financiële farce *The Big Short* had ze een cameo als een supersexy versie van zichzelf, in de oplichtersromance *Focus* speelde ze haar tegenspeler Will Smith moeiteloos van het scherm en in de megaflop *The Legend of Tarzan* was haar Jane zowat het enige personage dat je niet uit zijn lijden wilde verlossen. Robbies vertolking van Harley Quinn, het stapelgekke liefje van The Joker in de superslechterikenblockbuster *Suicide Squad*, maakte één ding duidelijk: zelfs in het prutserigste popcornvertier bleef ze overeind.

Touwtjes in handen

De actrice rustte echter niet op haar lauweren: 'Ik voelde de drang om originele verhalen te vertellen – want waarom zou je dingen maken die al honderd keer eerder gemaakt werden? – waarin sterke vrouwelijke personages centraal staan. Vandaar dat ik samen met enkele zakenpartners LuckyChap Entertainment oprichtte.' De volgende stap: op zoek gaan naar geschikte

Margot Robbie, regisseur Craig Gillespie en director of photography Nicolas Karakatsanis

scenario's. 'Je wilt niet weten hoeveel troep er circuleert. Alles lijkt wel een afkooksel van iets wat net gescoord heeft. Eerlijk: ik had gedacht dat het makkelijker zou gaan. Ik had nu immers de touwtjes in handen.'

Na een tijdje botsten Robbie en co. op Steven Rogers' scenario over Tonya Harding, de kunstschaatsster die begin jaren negentig in opspraak was gekomen omdat ze betrokken zou zijn geweest bij een aanslag op haar concurrente Nancy Kerrigan. 'Op het eerste gezicht had ik niets met het onderwerp. Kunstschaatsen interesseerde me geen zier, ik voelde niet echt een connectie met het zogenaamde heethoofd uit het druilerige Portland, en ook het tijdvak waarin het verhaal zich afspeelt, boeide me matig.'

Rogers' geschifte aanpak prikkelde echter haar interesse: 'Steven schreef het script na een reeks interviews met zowel Tonya als haar ex-man. Hun versies van wat er gebeurd is, verschillen dag en nacht. Ze spreken elkaar op bijna alle vlakken tegen. Zij beweert dat ze niet op de hoogte was van de plannen van haar toenmalige echtgenoot, hij zweert dat zij alles mee in gang heeft gezet. Het enige

waar ze het over eens waren, was het afschuwelijke gedrag van Tonya's moeder. (lacht) Steven koos echter geen kant en belichtte het verhaal vanuit beide perspectieven. Daarvoor lapte hij alle scenarioregeltjes aan zijn laars: er wordt constant gewitst tussen heden en verleden, tussen rechttoe-rechtaancinema en mockumentary. Het voelde enorm rebels aan. *I loved it.*'

Godin der oneliners

Allison Janney, de karakteractrice die de show steelt in onder meer *The West Wing*, *Juno* en *The Help*, werd als eerste gecast in de rol van Tonya's verschrikkelijke moeder. 'We hadden geen keuze. Steven, die goed bevriend is met Allison, had de rol voor haar geschreven. Hij wilde zijn scenario pas verkopen als zij mocht meespelen. Daar hebben we niet lang over moeten nadenken. Allison is de godin der oneliners. Haar vertolking in *10 Things I Hate About You* zal ik nooit vergeten. Mijn jeugdvriendinnen en ik citeren haar dialogen uit die film nog altijd.'

Nadien was het de beurt aan Sebastian Stan, die de rol van Tonya's echtgenoot Jeff bemachtigde. 'Ik was zo onder de indruk van zijn auditie',

vertelt Robbie. 'Iedereen kent Sebastian als de Winter Soldier uit de films van het Marvel Cinematic Universe, maar hij kan zoveel meer dan stoer uit de hoek komen. Eigenlijk kan hij zowat alles. En dat was maar goed ook, want we laten ongelooflijk veel verschillende versies van Jeff zien.'

Als regisseur werd Craig Gillespie ingehuurd. 'Hij is een enorm getalenteerde man, maar de Hollywoodfabriek heeft hem geen deugd gedaan. Na zijn fantastische indie *Lars and the Real Girl* beet hij zijn tanden stuk op een *Fright Night*-remake en enkele Disney-drama's. Tijdens onze eerste ontmoeting was het meteen duidelijk dat hij er ongelooflijk veel zin in had. Zijn drang om eindelijk nog eens een écht goede film te maken, werkte aanstekelijk.'

Het camerawerk werd verzorgd door niemand minder dan Nicolas Karakatsanis, de Belgische trots die onder meer *Rundskop*, *Welp* en *Triple 9* draaide. 'Craig had een enorm frenetieke mise-en-scène voor ogen. Hij wilde dat de cameraman de gebeurtenissen altijd achterna holde, alsof er niets op voorhand afgesproken was. Dat lijkt makkelijk, maar dat is het niet. Bovendien zijn er heel wat

directors of photography die weigeren om zo'n stijl te hanteren. Nicolas ging er compleet voor. Hij rende zich werkelijk rot. Daardoor voelt de film zo ruw en direct aan.'

Geen ijskoningin

De film stond en viel natuurlijk bij Robbies geloofwaardigheid op het ijs, en in tegenstelling tot de echte Harding vertoefde ze als tiener niet dagelijks op de schaatsbaan. 'Heel weinig, zelfs. Vanwaar ik opgroeide, was het was meer dan een uur rijden naar de dichtstbijzijnde piste. Behalve enkele keren als puur vermaak, deed ik in Australië weinig ervaring op.' Toen ze verhuisde naar de VS, werd ze echter onmiddellijk lid van een ijshockeyploeg. 'Waarom? Omdat ik als kind een ongelooflijke fan was van *The Mighty Ducks* en koste wat kost deel wilde uitmaken van zo'n team.'

Toch bleek die ervaring niet voldoende om te overtuigen als schaatstalent: 'Tijdens de eerste trainingssessies bleek dat ik vooral heel goed was in sprinten op het ijs in een pak vol vulsel.' Robbie moest dus van nul af aan beginnen en stond honderden uren op het ijs voordat het ergens op leek. 'De dansroutines en andere relatief simpele dingen deed ik zelf. De spectaculairdere moves moest ik aan enkele bedreven schaatsters overlaten. Maar zelfs zij konden Tonya's verbluffendste manoeuvres niet nadoen. Daarvoor deden we noodgedwongen een beroep op digitale effecten.'

Twee Margots

Tijdens de opnames had Robbie het moeilijker dan verwacht met haar dubbelrol van actrice en producent: 'Ik maakte plots kennis met twee heel verschillende Margots. (lacht) De actrice wilde heel graag twaalf takes om het helemaal juist te krijgen, de producent vond vijf meer dan genoeg, omdat ze aan het budget moest denken. Die gespletenheid zorgde voor constant geknetter in mijn hoofd. Maar eigenlijk hou ik wel van dat soort spanning. Het houdt je scherp en zorgt

ervoor dat je altijd het beste van jezelf geeft.'

Robbie heeft de smaak alvast te pakken. Ondertussen heeft LuckyChap Entertainment al twee andere producties afgewerkt en staan er maar liefst dertien projecten in de steigers. 'Ik vind het jammer dat ik er niet vroeger aan ben begonnen. De eerste jaren dat ik werkte, was ik zo blij dat ik op een set stond dat ik niet nadacht over de invloed die ik had op andere vrouwen met de films waarin ik meespeel en de personages die ik vertolk.'

In dat opzicht is *I, Tonya* ook de perfecte film op het perfecte moment. 'Eindelijk is er aandacht voor vrouwen die zich misbruikt voelen. Tonya werd afgeblaft door haar moeder en fysiek mishandeld door haar echtgenoot. Ze heeft anderen daar meermaals over verteld, maar werd keer op keer genegeerd. Laten we hopen dat, met alles wat er in dit #MeToo- en Time's Up-tijdperk aan het gebeuren is, dat soort wantoestanden binnenkort voltooid verleden tijd zijn.'

Tot slot: hoe groot schat Robbie de kans dat ze tijdens het Oscargala op zondag 4 maart met de Academy Award voor beste vrouwelijke hoofdrol naar huis gaat? 'Natuurlijk hoop ik dat ik win. Maar ik ben al blij dat we drie nominaties in de wacht hebben gesleept (ook Allison Janney en monteur Tatiana Riegel werden genomineerd, nvdr). In mijn ogen is *I, Tonya* de underdog. Wie weet, speelt dat wel in ons voordeel.' 🍷

VANAF 21 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenima

» SCHAATSEN MAAR

Op 19 februari organiseert *Vertigo* een avant-première van *I, Tonya* in UGC Antwerpen. Misschien is Nicolas Karakatsanis zelfs van de partij. Ontdek online hoe je van de partij kunt zijn.

DROMEN VAN WAKANDA

Deze maand arriveert *Black Panther* in de zalen. Dalilla Hermans, in Rwanda geboren en bekend van *De slimste mens ter wereld* en haar boek *Brief aan Cooper en de wereld*, vertelt waarom ze nauwelijks kan wachten op de eerste solofilm van de zwarte Marvel-superheld.

tekst DALILLA HERMANS

Ik heb nog nooit naar een film of een plaat uitgekeken zoals ik naar *Black Panther* uitkijk. Behalve misschien naar *Lemonade* van Beyoncé, maar dit terzijde. *Black Panther* dus, een film die zwarte mensen over de hele wereld al een jaar lang in de ban houdt.

Denk je dat ik overdrijf? Tik dan gewoon eens 'Black Panther meme' in op Google Images en vergaap je aan al die hilarische memes, gifs en tweets. En dan zijn er nog de honderd-duizenden reacties in Facebookgroepen en via de hashtag #BlackTwitter.

Black Panther is namelijk veel meer dan een film met een zwarte superheld. Die hadden we namelijk al vaker gezien. Toen Halle Berry de rol van Storm in de *X-Men*-franchise op zich nam, bijvoorbeeld. Of wanneer Anthony Mackie en Don Cheadle

toetraden tot de Avengers. Er zijn zelfs blockbusters met zwarte superhelden in de hoofdrol. Denk aan *Hancock* met Will Smith, en wie zou ooit Wesley Snipes in *Blade* kunnen vergeten?

Nee, de echte reden waarom #BlackTwitter ontplofte, de voorverkoop sneller explodeerde dan die van eender welke andere Marvel-film en ik al maandenlang in mijn hoofd mijn jurken met Afrikaanse prints aan het overlopen ben voor de première, is dit: Wakanda.

Wakanda is het fictieve Afrikaanse land waar Black Panther, de superheldennaam van koning T'Challa, zich afspeelt. Dat lees je goed. Een gigantische productie uit de Marvel-stal die zich ontvouwt in Afrika, met een cast die voor negentig procent donker is. Met niet één, maar veel

uitgewerkte zwarte personages en elementen die aan de Afrikaanse culturen ontleend werden. Het betekent heel veel voor me, dat voor het eerst Afrikaans geïnspireerde outfits in een superheldenfilm te zien zijn als norm in plaats van als karikatuur.

Ook als idee spreekt Wakanda enorm aan. Het toont ons hoe Afrika er zonder kolonisatie uit had gezien. Het doet ons dromen over een wereld waarin de machtsverhoudingen niet zo gekleurd zijn. Wakanda geeft hoop, Wakanda inspireert, Wakanda toont ons hoe ook wij koningen en koninginnen zijn, hoe we sterk en intelligent zijn, en *a force to be reckoned with*. Wat Gal Gadot met *Wonder Woman* bij meisjes en vrouwen in gang zette, doet *Black Panther* voor zwarte mensen.

Tijdens mijn allereerste gesprek over mijn boek zei een medewerker van de uitgeverij dat ik een 'moeilijk thema' had, dat 'het publiek' doorgaans minder interesse toont in mijn soort verhaal. Het is iets waar ik vaak op stoot, ook nu. De Belgische première van *Black Panther* vindt plaats op de dag van release op het Afropolitan Festival in Bozar in Brussel. Weer klinkt het dat men 'verwacht dat *Black Panther* geen potten zal breken', want: 'het publiek'.

Maar wie is dat dan, 'het publiek'? De tienduizenden die via sociale media hun enthousiasme over *Black Panther* uiten alvast niet. Hun ouders, broers, zussen, *tantines* en *tontons* blijkaar evenmin. En dan zijn er nog de stripliefhebbers en Marvel-fans die sowieso gaan kijken naar 'een

van de beste superheldenfilms aller tijden'. Dat zeg niet ik, maar een (witte) recensent.

Het doet me een beetje denken aan de muziekindustrie in Vlaanderen. Jarenlang deden ze lacherig over hiphop als genre, en werden rappers van eigen bodem smalend weggewuifd. In de ogen van de lui in maatpak bij de platenmaatschappijen was hiphopmuziek voor zwarte mensen, of voor witte mensen die alsof deden. Intussen zijn de schellen hen van de ogen gevallen, daarbij geholpen door cijfers die niet liegen en geld dat je kan aanraken.

Ik hoop dat *Black Panther* hetzelfde effect zal hebben. Dat de filmindustrie zal wakker worden als blijkt dat een van de meest winstgevendende films een haast volledig zwarte cast heeft en zich

afspeelt in een Afrikaans land minus de kolonisatie. Alleen zo zullen we op een dag kunnen meemaken dat op geen enkele awardsshow nog een *first black anything* gevierd wordt.

VANAF 14 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@DalillaHermans

» SUPERZWART

Op Vertigoweb.be duiken we het Grote Filmgeschiedenisboek in op zoek naar de zwarte superhelden die Black Panther voorgingen. En we stellen ons de vraag of Blacula hierbij hoort.

MOEILIJK MODEL

In het langverwachte *Phantom Thread* werkt *There Will Be Blood*-duo Paul Thomas Anderson en Daniel Day-Lewis voor de tweede – en laatste keer – samen. Het is echter de onbekende Luxemburgse actrice **Vicky Krieps** die de show steelt in het fifties-modedrama. ‘Daniel is ook maar een mens.’

tekst STEVEN TUFFIN

Hello, am I talking to Steven?’ Ik hang nog geen seconde aan de telefoon met Vicky Krieps of ik krijg een flashback naar de scène in *Phantom Thread* waarin modeontwerper Reynolds Woodcock (Daniel Day-Lewis) kennismakt met Alma (Krieps), een serveerster in een Engels plattelandsdorpje. Hij is op de vlucht voor het high-societyleventje in het Londen van de jaren vijftig en begint te flirten met dat schijnbaar schuchtere wezen met de hese stem die je uit duizenden herkent.

Dat Day-Lewis als de geobsedeerde couturier een zoveelste glansvertolking neerzet, is min of meer vanzelfsprekend. Compleet verbijssterend is het weerwerk dat hij krijgt van Krieps als zijn mysterieuze muze. Achter Alma's broze buitenkant schuilt immers een oerkracht die alsmaar vaker zal botsen met de gevoelige natuur van wat ondertussen Day-Lewis' laatste personage blijkt te zijn.

‘Ik was even verbaasd als jij toen ik het nieuws hoorde’, vertelt Krieps over het acteurspensioen van Day-Lewis. ‘Ik vernam het net zoals iedereen via het persbericht dat Daniel de wereld instuurde. Ook Paul viel uit de lucht.

Tijdens de opnames hadden we er niets van gemerkt. Daniel is zo'n integere man dat ik zijn beslissing wel móét respecteren. Ik ben er zeker van dat hij niet over één nacht ijs is gegaan.’

Klopt het dat je niet wist dat je auditie deed voor de nieuwe film van Paul Thomas Anderson?

VICKY KRIEPS: ‘Ik probeer al mijn audities blind te doen. Ik bedoel: ik kijk vooraf nooit wie bij een project betrokken is. Voor *Phantom Thread* moest ik een opname maken van een monoloog die Paul geschreven had. Hoewel ik meteen een connectie voelde met het materiaal, kwam het niet in me op om te gaan kijken wie erachter zat. Dat werd pas duidelijk toen mijn agente me dolenthousiast liet weten dat de regisseur me wilde bellen. Ik dacht: shit, als ze zo reageert, moet ik wel checken om wie het gaat.’ (lacht)

Het is het soort onbezonnenheid waar Reynolds Alma van zou kunnen beschuldigen.

‘Ik kan niet ontkennen dat er parallellen zijn tussen Alma en ikzelf. Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom

Paul me gecast heeft. Ik kan niet geloven dat een cineast van zijn kaliber een relatief onbekende Europese actrice kiest als hij niet iets heel speciefs in haar gezien heeft. Alma was in het script al wat eigenzinnig, maar door mijn inbreng is ze nog nukkiger geworden.’

Het duurt een tijdje voor Alma zich begint te verzetten tegen Reynolds maniakale maniertjes. Zou jij zoveel geduld hebben?

‘Absoluut niet! (lacht) Ik vind dat ze zich lang kan inhouden. Ik denk dat de meeste moderne vrouwen meteen hun biezen zouden pakken als ze ontdekken dat hun geliefde zo'n bezitterig pietje-precies is.’

Waren ze niet beangstigend, al die gespannen scènes met de legendarische Daniel Day-Lewis?

‘Ik heb geprobeerd om geen enkele seconde aan Daniels reputatie te denken. Uiteindelijk is hij ook maar een mens, dacht ik bij mezelf. Daar komt nog bij dat Paul me had gecast. Dat gaf me het vertrouwen dat ik wel mijn mannetje zou kunnen staan naast zo'n klabak. Op de set had iedereen

trouwens hetzelfde doel voor ogen, namelijk een zo goed mogelijke film maken. Op zulke momenten zijn we allemaal gewoon collega's.'

Toch valt het op dat Anderson, die nu al twee keer met Day-Lewis werkte, nog steeds enorm onder de indruk is van 's mans werk.

'Eigenlijk kun je Paul niet met ons vergelijken. Hij is de regisseur, wij zijn de acteurs. Hij is de man die het experiment in gang zet, maar dat nadien op een bepaalde manier ook uit handen geeft. Dat verklaart waarom hij zo verwonderd naar het uiteindelijke resultaat kan kijken.'

Gaf hij ook het verhaal uit handen? Het voelt enorm organisch aan, alsof alles ter plekke werd beslist.

'Paul is geniaal. Hij schrijft zeer krachtige, intelligente scripts. Tegelijkertijd voel je dat hij bepaalde zaken openlaat. Zo hield hij het einde heel abstract. Op die manier creëerde hij ruimte om tijdens de shoot dingen uit te proberen. In een bepaalde scène haalde ik heel fel uit zonder dat dit was afgesproken. Nadien vertelde Paul me dat hij hoopte dat ik zo zou reageren. Hij laat je op de juiste momenten je ding doen. Alleen op die manier kun je jezelf overstijgen.'

Day-Lewis staat bekend voor zijn duizelingwekkende methodacting. Ditmaal ging hij zo diep dat hij zelf een jurk ontwierp en aaneennaide. Heb jij je ook zo intensief voorbereid?

'Voor buitenstaanders lijkt het bizar, maar voor acteurs is een grondige voorbereiding onontbeerlijk. Stel je voor dat het publiek Daniel niet zou geloven als ontwerper. Dat zou dodelijk zijn voor de film. Ikzelf leerde opdienen en volgde enkele naailessen. Daarnaast kreeg ik een stoomcursus model spelen. Ik weet nu hoe je urenlang kunt stilstaan zonder omver te vallen en hoe je kledingstukken volledig tot hun recht kunt laten komen.'

Een van mijn favoriete scènes speelt zich af tijdens een nieuwjaarsbal. Je krijgt het gevoel dat het daar op elk moment uit de hand kan lopen... (onderbreekt) 'Dat is ook mijn lievelings-scène! Ze geeft trouwens perfect weer hoe geniaal Paul is. De dialogen die we daar filmden, voelden allemaal geforceerd aan. We vonden die dag duidelijk onze draai niet, ondanks die gigantische olifant uit papier-maché en alle andere fantastische decorstukken op de achtergrond. Ik was dus enorm verbaasd toen bleek dat Paul toch een manier had gevonden om die scène in de film te verwerken. Zijn truc?

De dialogen wegknippen en op onze blikken focussen. Die spreken op dat moment boekdelen.'

Zonder te veel weg te geven: in de film spelen omeletten een lugubere bijrol. Heb je er sinds de opnames nog gegeten?

'Ik ben dol op omeletten. Voor een scène die de *final cut* jammer genoeg niet gehaald heeft, heb ik er wel acht na elkaar opgegeten. Eigenlijk mag je als acteur niet voortdurend aan het eten zitten. Anders bestaat de kans dat je jezelf tijdens take drie ziek eet. Ik zat echter zo in mijn rol dat ik me niet kon inhouden.' (lacht) ▣

VANAF 14 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

» ZIEN NAAIEN

Op dinsdag 13 februari organiseert Vertigo een avant-première van *Phantom Thread* in Studio Skoop in Gent. Ontdek op Vertigoweb.be hoe je erbij kunt zijn.

Beren en bordelen

Net als zijn twee hoofdpersonages blijkt het regiedebuut van **Bert Scholiers** een onverbeterlijke flirt. *Charlie en Hanna gaan uit* scharrelt met de nouvelle vague, stoeit met film noir, rotzooit met screwballcomedy en tongzoent zelfs eventjes met het giallogenre. ‘Ik dacht echt: dit is hopeloos, ik ga in de Aldi werken.’

tekst **JONAS GOVAERTS**

BERT SCHOLIERS: ‘Het idee voor *Charlie en Hannah gaan uit* is eigenlijk gestolen van Jacques Rivette. Heb je *Céline et Julie vont en bateau* gezien? Een grotendeels geïmproviseerde film, over twee vriendinnen die rondhangen in Parijs. Na anderhalf uur steken ze allebei een knikker in de mond, en belanden ze in een Henry James-achtige roman. Zoiets wilde ik ook proberen – alleen gebeurt er bij mij in elke scène wel iets bizars.’

Je creëert een universum waarin werkelijk alles mogelijk is. Of zit er een logica in de waanzin?
‘Toch wel. De fantasiesequenties vloeien telkens voort uit de persoonlijkheden van de twee hoofdpersonages. Zo is Charlie gek op rare, perverse literatuur. Dus komt ze op een bepaald moment in een victoriaans bordeel terecht. Hannah heeft dan weer een erg ouderwets beeld van romantiek. Vandaar dat ik haar op een

ijsbeer door de kosmos laat vliegen.’ (lacht)
Evelien Bosmans en Daphne Wellens, de actrices die Charlie en Hannah spelen, zijn ook in het echte leven hartsvriendinnen.
‘Eerst wilde ik met onbekende acteurs werken, maar toen Daphne op auditie kwam, was ik na een seconde verkocht. Ze was zo fris, zo speels. Het leek wel alsof ze net uit een screwballcomedy uit de jaren dertig kwam gestapt. Zet daar Evelien tegenover – klein, fijn, eerder een Éric Rohmer-type – en je krijgt iets heel bijzonders. Ze hebben hun personages echt naar hun hand gezet. Zo valt in de film een paar keer het woord ‘zali-bef’, een term die zij in het dagelijkse leven ook vaak gebruiken. Ik weet nog altijd niet wat het precies betekent.’ (lacht)

Veel mannelijke scenaristen vinden het moeilijk om voor vrouwen te schrijven. Jij duidelijk niet.

‘Ik vind mannen net moeilijker: zo saai! Ik kan eigenlijk alleen neurotische Hugh Grant- of Woody Allen-achtige figuren schrijven. Nee, dan vind ik vrouwen oneindig veel fascinerender dan mannen.’

Het scenario staat bol van oneliners als: ‘Ik was zat en high en ik heb hem aangevallen met een durum.’ Zulke dialogen zijn we hier niet gewoon.
‘Ik ben dol op de films van Whit Stillman en Noah Baumbach, waarin letterlijk elk personage gevat uit de hoek komt. Maar inderdaad: het is op zich een zeer on-Vlaams genre. Tijdens het draaien was ik vaak panisch: wat als mijn dialogen er helemaal naast zitten? Na de opnames heb ik zelfs een maand lang geen frame van de film willen bekijken. Ik dacht echt: dit is hopeloos, ik ga in de Aldi werken. Pas toen Nico Leunen (*de vaste monteur van onder meer Fien Troch en Felix van Groenningen, nvdr.*) toezegde, besepte ik: oké, misschien zit er toch iets in.’

Veel scènes zijn in één lange, ononderbroken take opgenomen.
‘Eigenlijk vind ik dat er nog te vaak geknipt wordt. Nico was vooral meedogenloos voor mijn woordgrapjes. (lacht) Ik had graag nog meer van die sierlijke, aangehouden camerabewegingen in de film gestoken, à la Vincente Minnelli of George Cukor. Maar dan had ik vijftig draaidagen nodig gehad in plaats van twintig.’

Niettemin zit de film boordevol ouderwetse special effects.
‘De regel was: enkel effecten gebruiken die beschikbaar waren in de tijd van de stille film. Het moest er mooi en tegelijk klungelig uitzien. Het blijft sowieso kicken hoor, zo’n stad nabouwen in miniatuur: soms dacht ik echt dat ik rondliep op een *Star Wars*-set.’

Net als in de films van Woody Allen speelt de stad een belangrijke rol. Antwerpen zag er zelden zo hip uit op film.

(knikt) ‘Het verhaal moest zich evengoed in Londen kunnen afspelen, of New York, of Tokio. Dat kosmopolitische karakter, daar hou ik wel van. Een van mijn grote voorbeelden was *Any Way the Wind Blows*, een van de beste Belgische films aller tijden. Tom Barman heeft in mijn ogen echt voor een ommekeer gezorgd: eindelijk kreeg onze cinema iets vitaals en eigentijds. Cole Porter die plots opduikt in een Vlaamse film: dat is toch fantastisch? Oké, het scenario meandert hier en daar, en de personages missen misschien wat diepgang, maar dat zeggen ze over *Charlie en Hannah gaan uit* ook.’

Je klinkt alsof je nog lang niet klaar bent met Charlie en Hannah. Denk je stiekem al aan een sequel?
‘Waarom stoppen bij één vervolg? Ik zie meteen een hele reeks films voor me, zoals bij een stripverhaal: *Charlie en Hannah in Italië*, *Charlie en Hannah in de middeleeuwen...* (lacht). Daphne en

Evelien krijg ik sowieso mee. Nu het VAF nog!’

Tot slot: wat is er uiteindelijk gebeurd met die grote cunnilingus-neonlamp uit de film?
‘Hoe denk je dat ik een klasbak als Nico Leunen heb kunnen strikken? “Bert, geef me die lamp, en we zwijgen erover.”’ (lacht) ▣

VANAF 14 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» SPROOKJESSTAD

Charlie en Hannah gaan uit is niet de eerste film waarin het leven in een grootstad met kunstgrepen wordt opgeleukt. Op *Vertigoweb.be* vind je nog andere maffe cinemametropolen.

ZWOELSTE ZOMER DOET

Luca Guadagnino rijft na het sexy *A Bigger Splash* een Oscarnominatie voor beste film binnen met de homoromance *Call Me by Your Name*. Een makkelijke man is de 46-jarige Siciliaan duidelijk niet. 'Ik wil altijd volledige controle.'

tekst **CHRIS CRAPS**

Bijna was *Call Me by Your Name* er niet geweest. Het project belandde reeds in 2008 bij James Ivory, de Amerikaanse veteraan achter onder meer *A Room with a View* en *Howards End*. Die besloot om enkel het script te schrijven. De film regisseren lag minder voor de hand: Ivory, vandaag 89, was toen al niet meer zo piep. Het verhaal, over de onthutende liefde tussen Elio (Timothée Chalamet), de zeventienjarige zoon van een Amerikaanse archeoloog (Michael Stuhlbarg), en doctoraatsstudent Oliver (Armie Hammer), een assistent van Elio's vader, bleek nogal wat cineasten af te schrikken. Ivory besloot het dan

toch maar zelf te doen.

Luca Guadagnino, die aanvankelijk was ingehuurd als locatieconsultant voor het noorden van Italië, waar de film zich afspeelt, stelde de éminence grise voor om samen te regisseren. Ivory accepteerde, maar omdat hij geen zin had in oeverloze discussies gaf hij, naar eigen zeggen, de film volledig uit handen. Guadagnino heeft zo zijn eigen versie van de feiten: 'De producenten vreesden inderdaad dat twee regisseurs op de set voor problemen zouden zorgen. Wel, ik vind van mezelf dat ik heel flexibel ben. Ik ben er zeker van dat we samen nooit in de problemen zouden zijn gekomen.'

Emotionele reis

De vader van hoofdpersonage Elio is net als die van Guadagnino een professor. Veel andere gelijkenissen met zijn privéleven ziet de regisseur niet. 'Wat ik wel deel met de personages en de familie van Elio is een grote liefde voor cultuur. Al heb ik natuurlijk wel mijn stempel op de film gedrukt. Mijn films zijn altijd heel persoonlijk. Het zijn emotionele reizen. Ik zie mezelf niet als een cineast die producten maakt,

ik druk gemoedstoestanden uit.’

Dan helpt het dat Guadagnino zich graag en vaak omringt met vrienden. ‘Doe ik altijd’, zegt de cineast. ‘Ik heb het geluk dat ik al heel lang kan werken met mensen zoals Tilda Swinton en monteur Walter Fasano. En dan heb ik deze film ook nog gedraaid vlak bij mijn woonplaats. Al denk ik wel dat ik overal films kan maken, ook in de VS. Maar dan moeten ze me wel meer geven dan alleen maar vrijheid. Ik wil volledige controle.’

Tegengif

Je mag *Call Me by Your Name* gerust een verrassing noemen. Het is een film die het label *gay movie* overstijgt en lonkt naar een heel divers publiek. ‘Hij zegt veel over medeleven, en over de kansen die je krijgt om een beter mens te worden’, zegt Guadagnino. ‘Momenteel gaat de mensheid door een moeilijke periode. Dit is een tijdperk vol eenzaamheid en haat. Mogelijk voelt het publiek deze film aan als een tegengif voor al wat eng en naargeestig is, en niet uitsluitend als een film over een homoseksuele relatie.’

De film voelt ook vertrouwd aan, alsof Guadagnino voortdurend refereert aan de groten van de cinema. ‘Ik zal nooit bewust verwijzen naar een maestro. Wat ik wel doe, is nadenken over hoe zij een bepaalde scène zouden hebben gedraaid. Daarom heb ik aan mijn crew veel films getoond, van onder meer Maurice Pialat, Jacques Rivette, Éric Rohmer, Jean Renoir en uiteraard mijn goede vriend en mentor Bernardo Bertolucci. Ik hou enorm van zijn films, maar ik laat het aan anderen over om te zeggen of er invloeden van hem in de mijne zijn geslopen.’

Intussen werkt Guadagnino naarstig aan zijn remake van *Suspiria*, de legendarische huivertrip van Dario Argento. Een flinke bocht na *A Bigger Splash* en *Call Me by Your Name*? ‘Niets is minder waar. Die film ligt helemaal in de lijn van hoe ik als filmmaker ben en denk.’

@ChrisCraps

‘IK KON ME NERGENS ACHTER VERSTOPPEN’

Armie Hammer speelt in *Call Me by Your Name* de man op wie hoofdpersoonage Elio verliefd wordt. Een vreemde carrièrewending voor de blonde bink die we kennen als The Lone Ranger, de Winkelvoss-tweeling uit *The Social Network* en Ilya Kuryakin uit *The Man from U.N.C.L.E.* Vooral als je weet dat hij in een suggestieve scène gekke dingen moest doen met een perzik.

tekst JONAS GOVAERTS

Klopt het dat noch jij, noch je co-ster Timothée Chalamet auditie hoefde te doen?

ARMIE HAMMER: ‘Ja. Luca was er van meet af aan van overtuigd dat hij de juiste keuze had gemaakt. En zijn zelf-verzekerdheid werkte aanstekelijk: als een geniale man als hij vindt dat ik geknipt ben voor de rol, dan zal dat wel zo zijn, zeker?’ (lacht)

Qua cameravoering is *Call Me by Your Name* heel wat ingetogener dan *A Bigger Splash*, Guadagnino's vorige film.

‘Luca draaide de hele film met slechts één lens, een 35mm, waarmee hij vooral *wide shots* maakte. Het publiek moet continu het gevoel hebben dat het Elio en Oliver aan het bespieden is. Voor Timothée en ik zorgde die aanpak vooral voor meer vrijheid: we konden tijdens elke take gaan en staan waar we maar wilden.’

Oliver, jouw personage, komt de film binnen als een soort halfgod.

Hoe speel je zo iemand? (lacht) ‘Door heel goed te beseffen dat Oliver op dat moment een soort

uitvergroete versie van zichzelf opvoert. Het is een façade, een masker. Eigenlijk is hij vanbinnen erg onzeker, omdat hij emoties voelt opkomen die hij niet begrijpt.’

Had je een rol als deze ook aanvaard in het begin van je carrière?

‘Waarschijnlijk wel, maar dan vooral omdat ik toen wanhopig op zoek was naar werk. Nu heeft Luca me echt moeten overtuigen. In tegenstelling tot in andere films kon ik me nergens achter verstoppen. Er zitten geen monsters in *Call Me By Your Name*, zelfs geen enkel special effect. Mijn enige optie was: mezelf emotioneel volledig blootgeven.’

Hoe heeft Guadagnino je zover gekregen?

‘Door niet tussenbeide te komen wanneer dat niet nodig was. Toen we goed bezig waren, liet hij ons gewoon begaan. Vaak zei hij zelfs geen woord. Wanneer ik het toch moeilijk kreeg tijdens een scène, nam hij me apart en stelde hij me een vraag, heel teder en discreet, zoals: ‘Waar zit je momenteel

met je gedachten?’ Dikwijls was dat genoeg om me terug te doen keren naar het hier en nu. Wat ook enorm hielp, is dat we de film chronologisch hebben opgenomen. Luca had de vrijscènes tussen Elio en Oliver gemakkelijk eerst kunnen filmen, maar dat vond hij vals-spelen. Hij wilde de verliefdheid tussen onze twee personages echt op beeld zien ontspruiten.’

Wat ons bij de beruchte perzikscène brengt. Zou je het erg vinden mocht jij na je dood enkel herinnerd worden om dat ene moment?

‘Integendeel! Over de boterscène in *Last Tango in Paris* wordt toch ook nog steeds gediscussieerd? Mocht onze perzik-scène even legendarisch worden, dan zou ik vereerd zijn. Dat zou betekenen dat we echte kunst hebben gemaakt. En sowieso is *Call Me by Your Name* een van de mooiste liefdesverhalen die ik al ben tegengekomen.’

Naast de perzik gaat vooral jouw sexy dansje op de tonen van Psychedelic Furs' *Love My Way* over de tongen.

‘Die dansscène was mijn grootste professionele uitdaging tot nu toe. (lacht) Straf toch, voor iemand die al van gebouwen werd gegooid, achter wild vee werd aangesleept en te paard door een rijdende trein is gereden. Heb jij al eens proberen te dansen zonder muziek, terwijl er een hele crew op je staat te kijken? Geloof me: ik voelde me veel dingen op dat moment, maar sexy was daar niet een van.’

VANAF 14 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» QUEER WAVE

Momenteel beleeft de lgbt-cinema hoogdagen, met Oscarfavoriet *Call Me by Your Name* als succesvolste titel. Op *Vertigoweb.be* vind je een greep uit andere recente titels.

BLIND ZIEN

In het psychologische drama *Radiance* beschrijft **Naomi Kawase** de relatie tussen een jonge vrouw en een fotograaf die langzaam maar zeker blind wordt. Toch vindt de gevierde Japanse cineaste het meer een film over film dan een liefdesverhaal. 'Cinema heeft iets ongrijpbaars.'

tekst **CHRIS CRAPS**

Misako (Ayame Misaki) schrijft audiogidsen voor slechtziende bioscoopbezoekers. Ze beschrijft zo nauwkeurig mogelijk wat er op het scherm gebeurt. Die teksten worden daarna kritisch geëvalueerd door visueel gehandicapten. Misako raakt gefascineerd door haar strengste criticus, Nakamori (Masatoshi Nagase), een fotograaf die zijn zicht dreigt te verliezen. De man kampt met enorme twijfels. Moet hij voortaan een leven leiden waarin hij zich volledig laat leiden door geluid? Of moet hij vertrouwen op zijn beperkte zicht, zolang het nog kan?

'Het idee voor *Radiance* onstond toen ik bezig was aan *An*', zegt Naomi Kawase. 'Ik wilde voor mijn vorige film zelf een audiogids voor visueel gehandicapten maken, en al snel besepte ik hoe moeilijk het is om te beschrijven wat er op een filmscherm gebeurt. De mensen die zich daarmee bezighouden halen het onderste uit de kan om de juiste woorden te vinden. Volgens mij kun je die job alleen maar doen als je geweldig veel van cinema houdt. Het leek me dan ook een uitstekend uitgangspunt om mijn eigen liefde voor cinema uit te drukken. Masatoshi, die ook in *An* meespeelde, was meteen gewonnen voor het idee. Omdat hij zelf heel behendig is met de fotocamera, bedacht ik een verhaal rond een blinde fotograaf.'

Kijken is voelen

Kawase laat begrijpen dat het medium film voor haar heel speciaal is: 'Cinema beperkt zich niet tot zien. Het heeft iets ongrijpbaars waarop wij als toeschouwers verliefd worden. Het heeft te maken met gevoel. Want wanneer je iets niet kunt zien, dan kan dat alleen maar oprechte gevoelens opwekken. Mensen die films maken moeten dus heel bewust leren te voelen.'

De juiste balans vinden was van groot belang, aldus Kawase: 'Ik had een universeel publiek voor ogen, dus mocht ik geen al te Japanse film maken. Het zou problematisch zijn indien pakweg een Belg eerst de Japanse cultuur zou moeten bestuderen om mijn film te begrijpen. Tegelijk mocht ik voor het Japanse publiek niet alles uitvoerig uitleggen, anders zouden die zich vervelen. Ik vertrouw dus op de verbeelding van de kijker. Het enige wat ik wel heb uitgelegd, is wat een audiogids is, omdat de meeste mensen daar niet vertrouwd mee zijn.'

Boegbeeld

Nadat ze in 1997 als jongste filmmaker ooit de *Caméra d'Or* won, groeide Kawase uit tot een vaste waarde in Cannes. Maar ook in haar thuisland is ze een boegbeeld. Zeker nu ook in de Japanse filmwereld het feminisme

volop in beweging is. Al is er nog heel wat werk aan de winkel.

'Toen ik aan de filmschool begon, waren we met twee meisjes en achtendertig jongens,' zegt Kawase. 'Er waren toen niet veel vrouwen die interesse hadden in films regisseren. Vandaag is dat anders. Niet dat we plots met heel veel zijn, maar de nieuwe generatie vrouwelijke regisseurs is vastberaden om het te maken, en dankzij al die nieuwe camera's is er heel veel mogelijk. Er beweegt veel, maar verandering komt er niet van de ene dag op de andere. Het is een langzaam proces, tot het de norm wordt. Het positieve is: het besef is gegroeid dat Japan nood heeft aan meer vrouwelijke cineasten, en dat zal niet verdwijnen.'

VANAF 28 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

» JAPANESE GLORIE

Het indrukwekkende oeuvre van Naomi Kawase krijgt in België niet altijd de aandacht die het verdient. Op *Vertigoweb.be* vind je onze aanraders, waaronder *The Mourning Forest*.

BLIJVEN GAAN

Voor *Breathe* moest de Britse motioncapturespecialist **Andy Serkis** eens geen gekke pyjama vol tennisballetjes aantrekken, maar kon hij simpelweg plaatsnemen in de regiestoel. In het waargebeurde drama vertelt hij het verhaal van Robin Cavendish, een uiterst weerbare poliopatiënt. ‘Ik móést deze film maken.’

tekst **CHRIS CRAPS**

Dat je Andy Serkis deze maand als slechterik bezig kunt zien in de Marvel-blockbuster *Black Panther*, is eerder uitzondering dan regel. De Brit wordt op het witte doek vaak vervangen door digitale figuren zoals *Lord of the Rings*-gluiperd Gollum, Caesar uit de recente *Planet of the Apes*-trilogie en de mysterieuze First Order-leider Snoke in *Star Wars*-avonturen *The Force Awakens* en *The Last Jedi*.

Enkele jaren terug richtte de motion-capturepionier het productiehuis The Imaginarium op, met het idee om zich te specialiseren in hoogtechnologische bewerkingen van literatuurklassiekers als *Animal Farm* en *The Jungle Book*. Toch is een van de eerste worpen van het bedrijf – en meteen ook Serkis’

regiedebuut – *Breathe*, een op feiten gebaseerd drama over Robin Cavendish (Andrew Garfield), een ex-militair die eind jaren vijftig polio opliep en op zijn 28^e gekluisterd was aan een machine die lucht in zijn longen pompte.

De dokters gaven Cavendish hooguit een jaar, maar samen met zijn echtgenote Diana (Claire Foy) zorgde hij ervoor dat hij een relatief lang en normaal leven kon leiden. Sterker nog: tot zijn dood zou Cavendish zich inzetten om de levenskwaliteit van andere poliopatiënten te verbeteren, onder meer door te ijveren naar onderzoek voor de eerste rolstoel met beademingstoestel.

ANDY SERKIS: ‘Mijn productiepartner Jonathan Cavendish is de zoon van

Robin en Diana. Hij broedde al een tijdje op het project. En toen ik het scenario las, was ik meteen verkocht. Het voelde voor mij bijna even persoonlijk aan als voor Jonathan. Ik ken Diana heel goed, en mijn moeder gaf vroeger les aan kinderen met polio. Bovendien zit mijn zus, een MS-patiënte, in een rolstoel. Ik móést deze film maken, ik kon niet anders.’

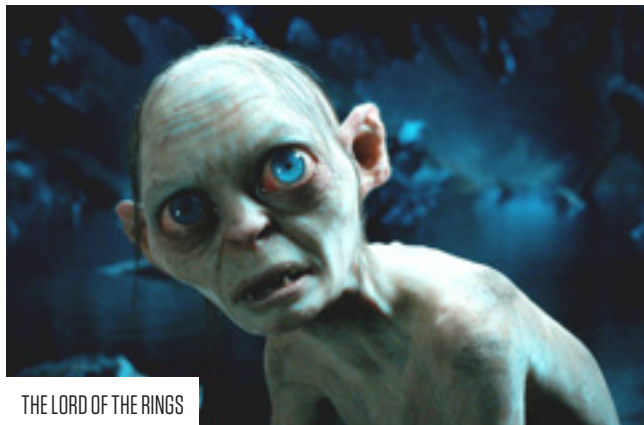
Hoe waarheidsgetrouw is *Breathe*?
‘Scenarist William Nicholson, die in het verleden meeschreef aan onder meer *Shadowlands*, *Gladiator* en *Unbroken*, heeft nauw samengewerkt met Jonathans familie. Natuurlijk is het film, dus moet je wel dramatiseren, maar alles in *Breathe* is waarachtig. Diana en Robin hadden ook in het echt een innige relatie.’

De film is, ondanks de zware thematiek, helemaal niet deprimerend.

‘Robin was enorm vrolijk. Precies daarom wilde ik alles op een luchtige manier benaderen. Bovendien is Diana’s galgenhumor onbetaalbaar. Ze gelooft nog altijd dat je alles uit het leven moet halen. Robin was ook zo. Toen hij uit het ziekenhuis kwam, behandelden mensen hem als een freak, maar met zijn gevoel voor humor stelde hij hen op hun gemak. Zodra hij thuis was, heeft Robin zich geen moment depressief gevoeld. Hij ging verder met zijn leven. Ook Diana’s tweelingbroers Bloggs en David, die beiden worden vertolkt door Tom Hollander, stralen veel levensvreugde uit.’

Hoe reageerde Diana op de film?

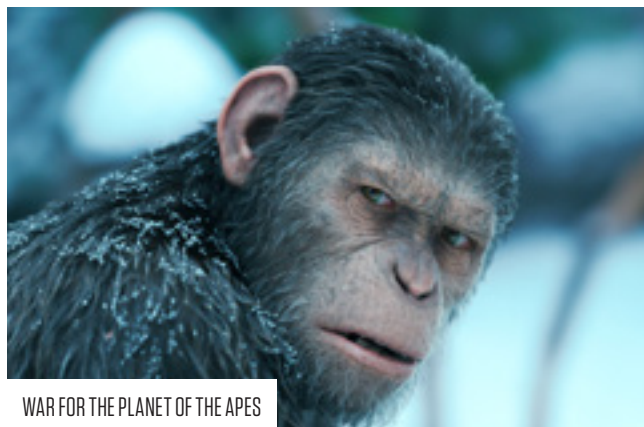
‘Op een manier die haar typeert. Een van haar weinige opmerkingen was: “Zo’n lelijke hoed zou ik in het echt nooit gedragen hebben.” Dat ligt helemaal in de lijn van de humor in de film, en van de manier waarop zij in het leven staat. Aan Jonathan vertelde ze dat de situatie met Robin haar geen enkele keer aan het huilen heeft gebracht. Ze zei: “De enige keer dat ik heb gehuild, was nadat mijn moeder me drie keer op rij een waterketel gaf als kerstcadeau.” Dat soort humor moest koste wat kost in de film. Ik wilde geen grimmige prent over een verlamde man maken, maar een hommage aan twee mensen die positief blijven, zelfs al heeft het leven hen niet gespaard.’

THE LORD OF THE RINGS

THE FORCE AWAKENS

WAR FOR THE PLANET OF THE APES

BLACK PANTHER

Normaal gezien zou *Mowgli*, jouw adaptatie van *The Jungle Book*, jouw regiedebuut worden.

'Ja, we hadden al locaties voor *Breathe* en een lijstje met mogelijke acteurs toen *Mowgli* ons in de schoot viel. Tijdens de postproductie van die film kregen we het nieuws dat Andrew en Claire plots beschikbaar waren. Wat doe je dan? We wisten dat we precies zeven weken hadden om met hen *Breathe* in te bekijken, en dat hebben we dus gedaan. Het gevolg was dat ik na die shoot met twee films in post-productie zat.'

Je hebt *Mowgli* niet alleen geregisseerd en geproduceerd, je neemt ook de rol van Baloo voor je rekening. (lacht) 'En daar ben ik heel blij om. Hij is veel meer de Baloo van Rudyard Kipling dan die van de Disney-versies: een harde sergenteen-majoor, geen gelukzalige hippie. We leggen

momenteel de laatste hand aan de animatie. Het is geweldig om te zien hoe Christian Bale, Cate Blanchett, Benedict Cumberbatch en al die andere fantastische acteurs transformeren tot dieren.'

Velen verwachtten dat je een Oscarnominatie voor je vertolking in *War for the Planet of the Apes* in de wacht zou slepen. Het heeft niet mogen zijn.

'Toch is de Academy op de goeie weg. Eindelijk willen ze motioncapture-vertolkingen bekronen, of toch het begrip 'vertolking' breder definiëren. Ooit zal het wel lukken.'

Tot slot: Caesar heeft ondertussen het tijdelijke voor het eeuwige geruild, maar komen er nog *Planet of the Apes*-film?

'Ik ben dol op die franchise, maar het klopt dat met *War for the Planet of*

the Apes de Caesar-cyclus afgesloten is. Al kan ik natuurlijk als een ander personage terugkeren in een nieuwe film of zelfs een nieuwe trilogie. Regisseur Matt Reeves en ik zijn het er in ieder geval over eens dat er nog heel veel potentieel zit in de reeks.'

VANAF 28 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

» AWESOME ANDY

Op *Vertigoweb.be* lijsten we Andy Serkis' coolste digitale én analoge vertolkingen op, waaronder die van Kapitein Haddock in Steven Spielbergs *Kuifjebewerking*.

ELEPHANT DOC, PETIT DRAGON ET UNBELDI PRODUCTIONS
PRESENTENT

MARIA BY CALLAS

UN FILM DE TOM VOLF

28/02 IN DE BIOSCOOP

OVER DE VLOER

Ook op de vierde editie van het Visite Film Festival in Antwerpen (en een klein beetje in Brussel) staat niet alleen cinema, maar ook de cineast centraal. Dat zorgt voor een bijzonder programma, met veel aandacht voor makers van eigen bodem.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Het Visite Film Festival heeft zijn naam niet gestolen: de organisatoren ontvangen makers met open armen. Die kiezen telkens een film van een andere regisseur, als opstapje naar een gesprek over hun invloeden. Soms gaat het om werk dat in de bioscoop te zien was, zoals *Hable con ella* van Pedro Almodóvar of *Ten* van Abbas Kiarostami, maar even vaak niet.

Visite focust immers op documentaire, politieke en experimentele cinema die niet zelden de grenzen van het medium aftast. Omdat de aanwezigheid van de cineasten vereist is, zijn daar vaak landgenoten bij. Toch is de spoeling allesbehalve dun. Dat geeft aan dat onder het oppervlak van het Vlaamse filmlandschap – het dozijn

films dat jaarlijks zijn weg vindt naar de commerciële bioscoop – nog heel wat broeit.

Oorlogsdagboeken

Het halfjaarlijkse festival vindt gewoontegetrouw plaats in Het Bos in Antwerpen, al is er ditmaal een extra avond in de Beursschouwburg in Brussel. In beide steden is John Smith de openingsgast, meteen de bekendste naam op het programma.

Smith is een van de grootheden van de avant-gardecinema van de afgelopen dertig jaar. Zijn *Hotel Diaries*, dat hij draaide tussen 2001 en 2007, is een reactie op de war on terror die de Amerikaanse president George W. Bush en de Britse premier Tony Blair aan het begin van dit millennium afkondigden.

Hotel Diaries

Play!

As Long as I See Birds Flying I Know I Am Alive

Maregrave

De filmmaker versnijdt het politieke met het persoonlijke: met een eenvoudige videocamera filmt hij zichzelf in een hotelkamer terwijl hij zijn gedachten onder woorden brengt. *Hotel Diaries* is een film in zeven delen en wordt zo vertoond op Visite, maar kan ook gepresenteerd worden als een video-installatie met zes schermen.

Franje(loos)

Play! van de Vlaamse cineasten Lisa Matthys en Katrijn Geeraert wordt wel op meerdere schermen vertoond, drie om precies te zijn. Op elk daarvan is een groep spelende kinderen te zien: in een landelijke omgeving (IJsland), een stad (Brussel) en een conflictgebied (Palestina). Naast die onmiskenbare verschillen zijn er ook duidelijke

parallelismen tussen de manieren waarop de kinderen al spelend de ruimte inpalmen, gedreven door hun jeugdig enthousiasme en een logica die alleen een kindergeest volledig kan doorgronden.

De Antwerpse Ria Pacqué concen treert zich de laatste tijd meer op fotografie en video, maar begon haar artistieke carrière als performance-kunstenares. Die bagage draagt ze met zich mee, zoals te zien is in *As Long as I See Birds Flying I Know I Am Alive*. Ze filmt het straatleven en heeft daarbij oog voor de performances van het alledaagse: een betoging, een straatgymnast of een wolk van zeepbellen, maar evenzeer toevalligheden met een ongewild performancekarakter – een flikkerend publiciteitspaneel

of een vlucht vogels die geometrische patronen in de lucht tekenen.

In *Maregrave* heeft de West-Vlaamse Justine Cappelle dan weer niets aan het toeval overgelaten. Vrijwel elk beeld lijkt tot in het kleinste detail geënceneerd. Uiteraard is het onderwerp belangrijk – de verwoestende schoonheid van de zee – maar de krachtige mise-en-scène en de fascinerende klankband vormen een absolute meerwaarde. ▣

Visite Film Festival, op 21 februari in de Beursschouwburg in Brussel en van 22 februari tot 3 maart in Het Bos in Antwerpen.

DE OSCARS

ANKE WAUTERS
Knack Weekend

MOET WINNEN

Octavia Spencer

ZAL WINNEN

Lesley Manville

ONTBREEKT

Tiffany Haddish (*Girls Trip*)

BRITT VALKENBORGH
Medialaan

MOET WINNEN

Laurie Metcalf

ZAL WINNEN

Allison Janney

ONTBREEKT

Bria Vinaite (*The Florida Project*)

BESTE VROUWELIJKE BIJROL

Mary J. Blige
Mudbound

Allison Janney
I, Tonya

Laurie Metcalf
Lady Bird

Octavia Spencer
The Shape of Water

Lesley Manville
Phantom Thread

BESTE MANNELIJKE BIJROL

Willem Dafoe
The Florida Project

Woody Harrelson
Three Billboards Outside Ebbing, Missouri

Richard Jenkins
The Shape of Water

Christopher Plummer
All the Money in the World

Sam Rockwell
Three Billboards Outside Ebbing, Missouri

BEN VAN ALBOOM
De Morgen

MOET WINNEN

Sam Rockwell

ZAL WINNEN

Sam Rockwell

ONTBREEKT

Armie Hammer (*Call Me by Your Name*)

NIELS PUTMAN
Kortfilm.be

MOET WINNEN

Willem Dafoe

ZAL WINNEN

Sam Rockwell

ONTBREEKT

Michael Stuhlbarg (*Call Me by Your Name*)

BEELDEN-STORM

Tijdens de nacht van zondag 4 maart reikt de Academy of Motion Pictures Arts and Sciences voor de 90^e keer zijn Oscarbeeldjes uit. Wij vroegen aan *Vertigo*-medewerkers van vroeger en nu wie moet winnen, wie zal winnen en wie ontbreekt in de belangrijkste categorieën.

tekst **STEVEN TUFFIN**

BESTE VROUWELIJKE HOOFDROL

Sally Hawkins
The Shape of Water

Frances McDormand
*Three Billboards
Outside Ebbing,
Missouri*

Meryl Streep
The Post

Margot Robbie
I, Tonya

Saoirse Ronan
Lady Bird

EWOUT CEULEMANS *De Morgen*

MOET WINNEN
Frances McDormand
ZAL WINNEN
Frances McDormand
ONTBREEKT
Michelle Williams (*All the
Money in the World*)

JONAS GOVAERTS *Vertigo*

MOET WINNEN
Sally Hawkins
ZAL WINNEN
Frances McDormand
ONTBREEKT
Florence Pugh (*Lady Macbeth*)

BESTE REGIE

Christopher Nolan
Dunkirk

Greta Gerwig
Lady Bird

Guillermo del Toro
The Shape of Water

Jordan Peele
Get Out

Paul Thomas Anderson
Phantom Thread

DENNIS VAN DESSEL *Enola*

MOET WINNEN
Daniel Day-Lewis
ZAL WINNEN
Gary Oldman
ONTBREEKT
James Franco (*The Disaster
Artist*) en Joaquin Phoenix
(*You Were Never Really Here*)

BESTE MANNELIJKE HOOFDROL

Timothée Chalamet
Call Me by Your Name

Daniel Day-Lewis
Phantom Thread

Gary Oldman
Darkest Hour

Denzel Washington
Roman J. Israel, Esq.

Daniel Kaluuya
Get Out

RUBEN NOLLET *Metro*

MOET WINNEN
Daniel Kaluuya
ZAL WINNEN
Gary Oldman
ONTBREEKT
Harry Dean Stanton (*Lucky*)

JIMMY VAN DER VELDE *Cinemapp*

MOET WINNEN
Greta Gerwig
ZAL WINNEN
Guillermo del Toro
ONTBREEKT
Denis Villeneuve (*Blade Runner 2049*)

ELINE VAN HOOYDONCK *RoSa*

MOET WINNEN
Christopher Nolan
ZAL WINNEN
Guillermo del Toro
ONTBREEKT
Yorgos Lanthimos (*The Killing of a
Sacred Deer*)

GREETJE VAN BUGGENHOUT *Dingzoekers*

MOET WINNEN
Paul Thomas Anderson
ZAL WINNEN
Guillermo del Toro
ONTBREEKT
Patty Jenkins (*Wonder Woman*)

BESTE FILM

Dunkirk	Lady Bird
The Shape of Water	Phantom Thread
Get Out	The Post
Three Billboards Outside Ebbing, Missouri	Darkest Hour
	Call Me by Your Name

MAXIM GERIN *Vertigo*

MOET WINNEN
Dunkirk

ZAL WINNEN
Three Billboards Outside Ebbing, Missouri

ONTBREEKT
Okja

CHRIS CRAPS *Het Belang Van Limburg*

MOET WINNEN
Phantom Thread

ZAL WINNEN
Get Out

ONTBREEKT
Detroit

PIET UYTTEBROECK *Vertigo*

MOET WINNEN
Phantom Thread

ZAL WINNEN
The Shape of Water

ONTBREEKT
Mother!

De volledige Oscarlijstjes vind je op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be).

Get Out © 2017 Universal Studios Int

The OSCARS®

VOLG DE OSCARUITREIKING LIVE MET DE VS IN DE NACHT
VAN 4 OP 5 MAART, EXCLUSIEF IN PLAY MORE.

RED CARPET SHOW: 1u00 tot 2u30

GALA EVENT: 2u30 tot 6u00

Te zien op Play More Cinema (Kanaal 300).

telenet.be/PlayMore

Kong: Skull Island © 2017 Warner Bros Entertainment

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Early Man

Regie Nick Park
Cast Eddie Redmayne, Tom Hiddleston
Speelduur 1u29
Vanaf 7 februari in de bioscoop

Aardman Animations, de stop-motion-specialisten achter *Wallace & Gromit* en *Shaun the Sheep*, halen hun plasticine-figuurtjes en typische gevoel voor humor opnieuw boven en vertellen het verhaal van Britse holbewoners die een voetbalmatch moeten winnen om hun thuis te behouden.

@RubenNollet

Lucky

Regie John Carroll Lynch
Cast Harry Dean Stanton, Ron Livingston, David Lynch
Speelduur 1u28
Vanaf 7 februari in de bioscoop

De laatste hoofdrol van de onlangs overleden Harry Dean Stanton is die van een filosofische eenzaat die in het reine probeert te komen met leven en dood. Een zacht drama à la *The Straight Story* van David Lynch, die een bijrol speelt.

@RubenNollet

The Disaster Artist

Regie James Franco
Cast James Franco, Dave Franco, Seth Rogen
Speelduur 1u44
Vanaf 7 februari in de bioscoop

James Franco smijt zichzelf volledig als Tommy Wiseau, de excentrieke regisseur-producent-scenarist-hoofdacteur van *The Room*, de stinker van formaat die uitgroeide tot een waar cultfenomeen. Als regisseur opteert Franco dan weer voor een opvallend klassieke dramady-aanpak.

@Waanzinema

Stronger

Regie David Gordon Green
Cast Jake Gyllenhaal, Tatiana Maslany
Speelduur 1u56
Vanaf 21 februari in de bioscoop

David Gordon Green verfilmt het verhaal van Jeff Bauman, de jongeman die zijn benen verloor bij de bomaanslag tijdens de Boston Marathon in 2013, en vraagt zich af wat het betekent om een held te zijn. Jake Gyllenhaal is zichtbaar diep gegaan voor zijn emotionele maar onsentimentele vertolking.

@VincentVegas

Maria by Callas

Regie Tom Volf
Cast Maria Callas
Speelduur 1u28
Vanaf 28 februari in de bioscoop

De meest bijzondere operazangeres aller tijden verdiende een bijzondere documentaire. Debutant Tom Volf puzzelt een portret van Maria Callas bij mekaar aan de hand van archiefbeelden en nooit eerder vertoonde homevideo's. Het resultaat is intiem én volledig.

@VincentVegas

JENNIFER LAWRENCE

JOEL EDGERTON

MATTHIAS SCHOENAERTS

AND JEREMY IRONS

I

KNOW

YOUR

SECRETS

RED SPARROW

28 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

FACEBOOK.COM/20THCENTURYFOXBE

#REDSPARROW

PROPERTY OF 20th CENTURY FOX FILM CORP. ALL RIGHTS RESERVED. © 2018 20th CENTURY FOX. ALL RIGHTS RESERVED.

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

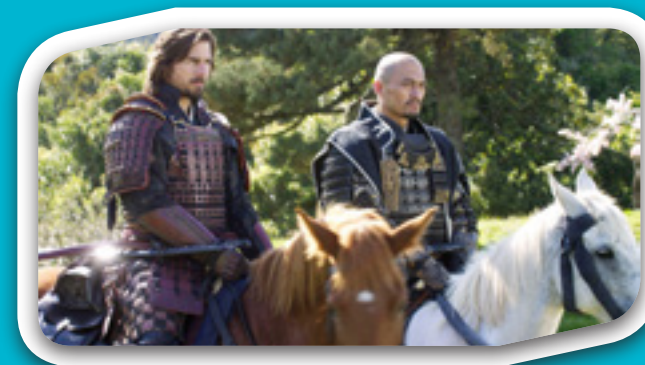
De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

Knight and Day

9/2 om 20u35 op

Vandaag staat James Mangold bekend als de regisseur die het superheldengenre op zijn kop zette met *Logan*, het puike afscheid van Wolverine. Maar ook in het verleden haalde hij al vernuftige trucs uit met de blockbusterblokkendoos, zoals in deze meta-actiefilm met Tom Cruise en Cameron Diaz.

The Last Samurai

21/2 om 20u35 op

Met titels als *Glory*, *Legends of the Fall* en *Courage Under Fire* maakte Edward Zwick naam als de *thinking man's* Roland Emmerich. Ook in dit Tom Cruise-vehikel pakt hij uit met epische actiesequenties vol uitgesponnen slow-motionshots, al wordt de bombast net niet over the top.

The Witches

24/2 om 17u20 op

Roald Dahl verfilmen: het is geen makkie. Vraag maar aan Steven Spielberg, die nog niet zo lang geleden zijn tanden net niet stukbeet op *The BFG*. Dan bracht cultfilmer Nicolas Roeg het er veel beter vanaf met dit heksenavontuur, dankzij een fantastische Anjelica Huston en genietbare gruwel effecten.

Iron Man 3

10/2 om 20u25 op

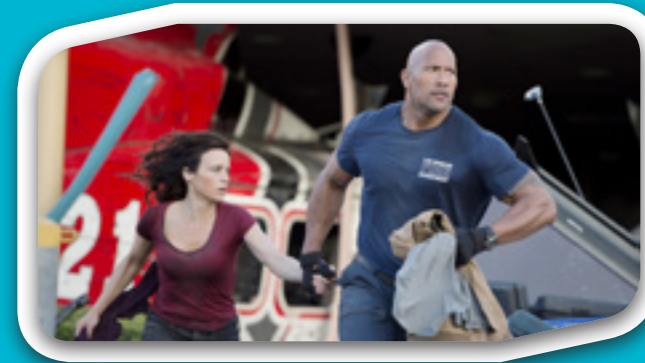
In een wereld waarin Marvel-blockbusters geen eigen smoel hebben, vormt deze threequel de uitzondering op de regel. Scenarist-regisseur Shane Black werd ingehuurd op aanraden van franchisester Robert Downey Jr. Vandaar de zwarte humor in de trant van hun eerdere samenwerking *Kiss Kiss Bang Bang*.

Jupiter Ascending

17/2 om 20u25 op

De grenzeloze fantasie van de Wachowski's leverde jaren terug het grensverleggende *The Matrix* op. Hoewel het bon ton is om te lachen met alles wat ze nadien maakten, bevat dit sci-fispektakel met Channing Tatum en Mila Kunis voldoende vernuftige elementen om de grijze middelmaat te overstijgen.

San Andreas

24/2 om 20u30 op

Sommige acteurs en regisseurs zijn gewoon voor elkaar gemaakt. Neem nu Dwayne 'The Rock' Johnson en Brad Peyton. Apart staan ze garant voor genietbare popcornpret, maar zet ze samen en je krijgt films zoals dit adembenemende aardbevingsavontuur vol duizelingwekkende digitale effecten.

Rain Man

28/2 om 20u35 op

Ooit werd Tom Cruise beschouwd als een getalenteerd acteur die probleemloos switchte tussen pulp en ernstig werk. Kijk maar naar zijn ingetogen vertolking in dit Oscardrama, waarin Dustin Hoffman een legendarische acteerprestatie neerzet als de autistische broer van zijn egocentrisch personage.

BESTE. FILM. OOI.

To Die For

Regie Gus Van Sant / **Cast** Nicole Kidman, Joaquin Phoenix, Matt Dillon / **Speelduur** 1u46 / **Jaar** 1995

Wie zich afvraagt wat de term 'mediageil' precies inhoudt, moet dringend *To Die For* (her)bekijken. In de gitzwarte satire van Gus Van Sant (*Good Will Hunting*, *Elephant*) zou de sexy narciste Suzanne Stone (Nicole Kidman) alles doen voor wat *airtime*: het weerbericht presenteren, een verliefde tiener (Joaquin Phoenix) verleiden, zelfs haar vervelende vent (Matt Dillon) vermoorden.

Kidman vond het scenario zo geniaal, dat ze niet eens haar auditie afwachtte. In een manoeuvre haar personage waardig, snorde ze Van Sants privé-nummer op en smeekte ze de regisseur schaamteloos om de hoofdrol. 'Ik had het zoetgevooisde toontje van Suzanne meteen beet, en dat is Gus niet ontgaan', aldus Kidman. 'Twee uur later belde hij me terug: "Jij bent gewoon Suzanne!"'

Om haar rol van sociopathisch tv-anker voor te bereiden, boekte de Australische actrice een hotelkamer

en deed ze drie dagen niets anders dan *bingewatchen*. Met succes, toch volgens wijlen filmcriticus Roger Ebert: 'Kidman lijkt haar dialoog af te lezen van een autocue die wordt geprojecteerd op de binnenkant van haar oogballen.' Voor Suzanne is het leven een realityshow: vandaar Van Sants vernuftige keuze om de film te ensceneren als mockumentary, compleet met *direct-to-camera*-monologen.

Van Sant, die met *To Die For* zijn eerste mainstreamfilm afleverde, smokkelt hier en daar toch een avant-gardistisch beeld binnen. Wanneer Suzanne het kaarsje op haar jubileumtaart uitblaast, kleurt de kamer plots bloedrood: een voorteken van de nakende slachtpartij? Ook bevreemdend: het tafereel van een politieagent die een beeldbuis afborstelt, op zoek naar vingerafdrukken. De symboliek mag duidelijk zijn: *TV kills*, of is minstens medeplichtig aan moord.

Vergeet dus *Strange Days* of *Johnny Mnemonic*: *To Die For* geldt als de meest griezelig profetische film van 1995. Suzannes lijfspreuk is inmiddels de mantra van een generatie geworden: 'In Amerika ben je niemand tot je op tv komt.'

@Jonas_Govaerts

» KLAP

To Die For raakte duidelijk een snaar in Hollywood: geprikkeld door Kidmans vertolking, gingen actrices als Reese Witherspoon en Charlize Theron op zoek naar soortgelijke vileine vrouwenrollen. Alleen al het feit dat hij pareltjes als *Election* en *Young Adult* inspireerde, maakt van *To Die For* deze maand de Beste Film Ooit.

MARGOT ROBBIE SEBASTIAN STAN AND ALLISON JANNEY

I, TONYA

"DARKLY COMIC YET INCREDIBLY MOVING, I, TONYA IS AN AVALANCHE OF GREATNESS."
THE BEST FILM OF THE YEAR

AWARD CIRCUT

"A KNOCKOUT. THE 'GOODFELLAS' OF FIGURE SKATING"

THE PLAYLIST

"A HILARIOUS TRAGEDY ABOUT SUCCESS SO ENTERTAINING YOU CAN'T LOOK AWAY"

INDIEWIRE

"PIERCINGLY SHARP AND SINCERE."

LIKE SONNY IN 'DOG DAY AFTERNOON' AND DIRK IN 'BOOGIE NIGHTS', 'I TONYA' IS THE FEMALE HEIR TO THOSE HOLY PARAGONS OF DISREPUTABILITY"

VARIETY

"MARGOT ROBBIE IS SENSATIONAL. IT'S ONE WILD RIDE"

DEADLINE

"ALLISON JANNEY'S PERFORMANCE IS

GOLD

THE GUARDIAN

"AS RISKY AS A TRIPLE AXEL BUT GILLESPIE LANDS IT BEAUTIFULLY, EMBRACING THE SILLINESS OF THE STORY & THE SADNESS AT ITS EDGES"

PUNCH DRUNK CRITICS

"ROBBIE PLAYS THE DISGRACED ATHLETE LIKE A SCORSESIAN ANTIHERO"

TIME OUT

"HILARIOUS."

SHARP, SNARLING, PITCH PERFECT"

THE BOSTON GLOBE

"ROBBIE FINDS THOSE INNER DEMONS IN HARDING AND PUMMELS THROUGH THEM LIKE A CHARGING BULL. SHE'S A DYNAMO PLAYING A DYNAMO"

UPROXX

"HILARIOUS AND GUT-PUNCHING... A PITCH PERFECT BLACK COMEDY"

VOX

EGYPTE

1 WEEK ***** NIJLCRUISE MET
NEDERLANDSTALIGE GIDS

+ 1 WEEK STRANDVAKANTIE
5*****-HOTEL

15 FIJNE DAGEN €1190

vliegpreis vanuit Brussel heen/terug inbegrepen

Speciale prijs voor kinderen tot en met
12 jaar, slechts €799 voor 15 dagen
(indien samen met 2 volwassenen)

AFREISDATA: 1, 8, 15, 22 & 29 juli / 5, 12 & 19 augustus / 2, 16 & 30 september / 7 oktober

1 scherpe prijs voor alle afreizen

(steeds op zondag)

NIJLCRUISE:

Volpension

Fooien & excursiepakket inbegrepen

STRANDVAKANTIE:

Bekend tophotel White Beach Albatros 5*****

Ontvangt een score van 8.9/10

All-inclusive

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

